

Arrest

nr. 73 239 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Irakese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 hebben ingediend tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 27 april 2011 houdende beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 januari 2012 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D.VAN DER BEKEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen dienden een eerste asielaanvraag in op 25 januari 2008 die op 3 juni 2008 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingestatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest van 31 oktober 2008.

Op 9 januari 2009 dienden verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 20 februari 2009 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 6 december 2010 dienden verzoekende partijen een derde asielaanvraag in. Op 27 april 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvragen gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 25.02.2008 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 03.06.2008 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31.10.2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 09.01.2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 20.02.2009 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 06.12.2010 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn identiteitskaart alsook zijn nationaliteitsbewijs voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de christenen in Irak momenteel geïsoleerd, ontvoerd en vermoord worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij behoort tot een Armeense minderheid. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hun kerk in de wijk Kestah te Zakho schriftelijk werd bedreigd op 06.01.2011. Overwegende dat betrokkene tevens naar een brief van zijn advocaat verwijst waarin laatstgenoemd persoon tevens verwijst naar de verslechtering van de toestand van de christenen in Irak. Overwegende dat dergelijke verklaringen van algemene aard zijn en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(…)”

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 25.02.2008 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 03.06.2008 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31.10.2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 09.01.2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar op 20.02.2009 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 06.12.2010 een derde asielaanvraag

*indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene haar identiteitskaart alsook haar nationaliteitsbewijs voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit reeds heeft voorgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de christenen in Irak momenteel lijden onder zware omstandigheden en hun kerk schriftelijk werd bedreigd op 06.01.2011. Overwegende dat dergelijke verklaring er één is van algemene aard en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen per aangetekende zending van 25 mei 2011 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van de bevelen om het grondgebied te verlaten die het gevolg daarvan zijn van 27 april 2011.

Het is tevens niet betwist dat de verwijdering van verzoekende partijen imminent is nu zij beiden worden vastgehouden met het oog op hun verwijdering. Ingevolge artikel 39/85, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die er op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te laten bevelen en de vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

3. Over de ontvankelijkheid

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“ De appreciatiebevoegdheid die de Minister uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen put maakte het voorwerp uit van arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000 van de Raad van State. Het arrest werd door een drievoudige kamer geveld en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn examen moet beperken tot het “nieuw” karakter van de gegevens die hem ter gelegenheid van de nieuwe asielaanvraag voorgelegd worden.

Tegenpartij moest zich in de bestreden beslissing uitspreken over twee nieuwe gegevens, die door verzoekers als nieuw gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet voorgesteld werden, namelijk:

- 1. Het feit dat de toestand van de Christenen in het Noorden van Irak verslechterde en dat ze het slachtoffer van willekeurig geweld worden, en dit enkel op religieuze basis. Die staving werd door middel van twee verslagen gedocumenteerd;*
- 2. De schriftelijke bedreigingen ten aanzien van hun eigen kerk in de wijk Kestah te Zakho.*

De argumentatie van tegenpartij herleidt zich tot een zin:

“Overwegende dat dergelijke verklaringen van algemene aard zijn en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen”.

Noch de echtheid van de verklaringen van verzoekers noch de inhoud van de twee verslagen (en de samenvatting die verzoekers raadsman daarvan deed) werden bijgevolg door de tegenpartij betwist.

Het feit dat het geweld ten aanzien van de Christenen willekeurig is, betekent dat die gemeenschap in haar geheel het slachtoffer van vervolging is. Een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet houdt niet op een vervolging te zijn omdat het alle leden van de groep treft, integendeel. De bestreden beslissing schendt bijgevolg dit artikel, evenals de artikelen 51/8 en 62 van de wet. Aangezien de ernst van het willekeurig geweld ten aanzien van Christenen in het Noorden van Irak, zoals beschreven in het “Minority rights group international” evenals van het “Congressional research service” schenden de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM. Ze hebben immers als gevolg dat verzoekers het slachtoffer dreigen te worden van moord, kidnapping, onmogelijkheid om hun geloof in het openbaar uit te oefenen...In de dezelfde zin worden de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de dreigingen ten aanzien van hun kerk niet in twijfel gebracht. Het feit dat de dreiging hun kerk en niet enkel verzoekers treft heeft niet als gevolg dat die bedreiging geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet zou vormen.”

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput: in het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en

artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100). In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

Het betoog van de verzoekende partijen berust uitsluitend op de vervolging die de christelijke gemeenschap in haar geheel ondergaat. Zij voeren aan dat de christelijke gemeenschap als groep in haar geheel slachtoffer is van willekeurig geweld, dat zij immers slachtoffer dreigen te worden van moord, kidnapping en de onmogelijkheid om hun geloof in het openbaar te belijden. Zij stellen dat de bedreiging die hun kerk treft niet als gevolg heeft dat die bedreiging geen vervolging in de zin van artikel 48/3 zou kunnen zijn. Verzoekende partijen beperken zich in hun uiteenzetting tot een betoog met betrekking tot artikel 48/3 van de vreemdelingenwet hetgeen te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd. De Dienst Vreemdelingenzaken is immers niet bevoegd om na te gaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet immers tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid is te buiten gegaan door ten onrechte de nieuwe elementen niet als nieuwe gegevens te beschouwen noch dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze nieuwe gegevens inhoudelijk zou beoordeeld hebben hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. *In casu* is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Nu verzoekende partijen niet aantonen dat de door hun aangevoerde nieuwe gegevens ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan niet anders worden vastgesteld dan dat de vordering tot schorsing van de beslissing tot weigering tot overwegingname van de asielaanvraag onontvankelijk is.

Verzoekende partijen verwijzen tenslotte naar algemene rapporten en het willekeurig geweld ten aanzien van christenen dat erin beschreven staat om te besluiten dat gelet op deze vaststellingen de bestreden beslissingen eveneens een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. *In casu* dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoekende partijen enkel een bevel hebben gekregen om het Schengengrondgebied te verlaten. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partijen gedwongen worden vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst, noch dat zij naar dit land worden gerespatieerd. Hoe dan ook beperken verzoekende partijen zich tot blote beweringen en verwijzingen naar rapporten zonder deze concreet te betrekken op de bestreden beslissing. De Raad dient derhalve vast te stellen dat verzoekende partijen *in casu* onvoldoende concrete gegevens hebben aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het vorderen van voorlopige maatregelen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing te laten behandelen ingesteld op 25 mei 2011 tegen de beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvragen gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 april 2011, alsmede de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissingen wordt verworpen..

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. HUYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS

A. VAN ISACKER